

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: I. B., narozený X, toho času pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, IČO: 72051612, sídlem K. H. Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 30. 4. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2026, č. j. KRPK-14792-41/ČJ-2026-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 4. 2026, č. j. KRPK-14792-41/ČJ-2026-190022 žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění; zároveň byla dle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovena doba trvání zajištění na 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 16. 2. 2026, 06:15 hodin. Dále žalovaný uvedl, že k uplynulé době

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zajištění dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tj. době od 25. 2. 2026 do 20. 4. 2026, se nepřihlíží. Z celkové doby zajištění uplynulo 9 dnů a zbývá 31 dnů.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby uvedl žalobce výčet ustanovení zákonů, jejichž porušení se měl žalovaný dopustit [ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), § 124 odst. 1 písm. c) a § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Dále žalobce vytknul žalovanému zmatečnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kdy zcela absentuje vazba mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním. Dále žalobce konstatoval, že v jeho případě existují překážky vycestování, a tudíž nemohl být zajištěn. Poté žalobce vytknul žalovanému opomenutí vypořádání otázky realizovatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž měl zohlednit i zásadu nenavrácení. V této části spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť existují pochybnosti o možnosti naplnit účel zajištění. Další část žaloby se věnovala nedostatečnému odůvodnění důvodů zajištění žalobce, jakožto prostředku ultima ratio a možnosti uložit zvláštní opatření. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zcela stroze a obecně vyjádřil k nemožnosti uplatnění zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, a to pouhým odcitováním ustanovení zákona a konstatováním nemožnosti jejich uplatnění. Žalobce má za to, že v jeho případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření, tj. některého z tzv. zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný mohl žalobci uložit v koordinaci se SUZ povinnost zdržovat se v jednom z přijímacích či pobytových středisek správy uprchlických zařízení MV a v určené době zde být přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Umístěním v pobytovém středisku by bylo zároveň možné dosáhnout toho, aby byl žalobce pro správní orgán dostupný pro další úkony v řízení. V pobytových střediscích, která spadají pod Správu uprchlických zařízení Ministerstva vnitra, totiž musí cizinci registrovat každý svůj příchod a odchod na vrátnici. Žalobce také uvedl, že zajištění na tak dlouhý časový interval má zásadně negativní dopad na jeho psychické zdraví a rozporoval i délku zajištění, kterou shledal nepřiměřenou. Závěrem žalobce sdělil, že má na území ČR zajištěno bydlení na adrese Loketská 589/10b, 560 06 Karlovy Vary, dále zmínil, že po celou dobu spolupracuje, žalovanému sdělil své celé jméno a příjmení, datum a místo narození, svůj stav a stav jeho rodiny, místo trvalého pobytu, státní příslušnost, na kladené otázky odpovídal vždy pravdivě a celkově žalovanému při řízení poskytoval součinnost. Žalobce doložil potvrzení o adrese, na které ho správní orgán může kontaktovat. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k žalobě dne 12. 5. 2026 žalovaný mimo jiné shrnul dosavadně zjištěný stav věci a zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. S ohledem na přijaté závěry žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

4. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá: Dne 16. 2. 2026 v 06:10 hodin byl v Protialkoholní záchytné stanici na adrese Sokolov, Slovenská 1596, PSČ: 356 01 kontrolován pan I. B., státní příslušník U. Kontrolou biometrického cestovního dokladu jmenovaného č. X bylo zjištěno, že v něm není vyznačeno vízum, povolení k pobytu, ani jiný úřední záznam opravňující ho k pobytu na území České republiky. Lustrací dostupných informačních systémů bylo dále zjištěno, že jmenovaný je evidován v Evidenci nežádoucích osob, a to od 6. 2. 2026 do 5. 2. 2031. Dále bylo zjištěno, že jmenovaný byl trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech č. j. 4 T 6/2026-50 ze dne 22. 1. 2026 odsouzen k trestu vyhoštění v trvání 5 let. Odsouzený se nacházel na svobodě a byl soudem vyzván k vycestování nejpozději do 5. 2. 2026. Na základě výše uvedeného byl žalobce dne 16. 2. 2026 v 06:15 hodin zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. V průběhu úkonů spojených s neoprávněným pobytem na území bylo dále zjištěno následující. Žalobce byl pro spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 alinea první z. č. 40/2009 Sb. trestního zákoníku odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Karlových Varech č. j. 4 T 6/2026-50 ze dne 22. 01. 2026 k trestu vyhoštění v trvání pěti let. Trestní příkaz nabyl právní moci dne 22. 1. 2026. Žalobci byla téhož dne vydána výzva k vycestování z České republiky, podle které měl povinnost vycestovat nejpozději do 5. 2. 2026. Výzva k vycestování mu byla předána dne 22. 1. 2026 do vlastních rukou. Dne 16. 2. 2026 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, do kterého uvedl, že v České republice je od roku 2022, dříve měl dočasnou ochranu, ale ta mu skončila, pobývá v Karlových Varech, adresu, kde pobývá, nevěděl, uvedl, že bydlí v objektu stavební firmy Sova v blízkosti obchodního domu Tesco, kde má vyčleněnou místnost, kde může být. Jak dále uvedl: „dělám načerno, dělám různé fušky a něco si vydělám, dělám různě na bytech, co je třeba, nejsem u žádné firmy, dělám to bez papírů.“ Měl problémy s policií, byl souzen, protože se prokazoval padělkem rumunského dokladu. Ví, že dostal od soudu výzvu, že musí odjet z České republiky někdy do začátku února. Na základě výzvy k vycestování nevycestoval, protože nemá prostředky, a tak tady zůstal, aby si ještě něco vydělal. U sebe měl 60 Kč. Uvedl, že čeká, až dostane peníze za odvedenou práci, ale neví, kdy je má dostat a ani kolik. Ač má platební kartu, uvedl, že na ní nejsou peníze, že nefunguje. Ohledně svého zdravotního stavu uvedl, že před měsícem spadl a měl zlomené žebro a teď ve čtvrtek spadl ze žebříku a trochu ho bolí záda, jinak je zdravý. Na území České republiky má dva syny, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neví, kde se zdržují, není s nimi v kontaktu. Dále má na Ukrajině ještě syna a dceru, manželka mu zemřela před lety.

9. Dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu.*“
10. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
11. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*“
12. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. První okruh žalobních námitek se týkal naplnění důvodů skutkové podstaty zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry ohledně naplnění důvodu zajištění dle zmíněných ustanovení a setrvání na nezbytnosti zajištění žalobce odůvodnil podle soudu dostatečně. Předně na str. 3-4 napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádal s odůvodněním, v čem přesně spatřuje splnění podmínky pro zajištění žalobce dle příslušných ustanovení dle zákona o pobytu cizinců.
14. Žalovaný přistoupil k aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nevycestoval z území v době stanovené trestním příkaze Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 22. 1. 2026, č. j. 4 T 6/2026-50 (NPM 22. 1. 2026), kdy byl odsouzen k trestu vyhoštění v trvání 5 let. Žalobci byla téhož dne vydána výzva k vycestování z České republiky, podle které měl povinnost vycestovat nejpozději do 5. 2. 2026. Výzva k vycestování mu byla předána dne 22. 1. 2026 do vlastních rukou. Z výše uvedeného bylo zjištěno a jednoznačně prokázáno, že účastník řízení v období od 6. 2. 2026 do 16. 2. 2026 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž porušil povinnost stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Řízení o povinnosti opustit území účastník řízení tedy vyvolal porušením své právní povinnosti. Současně bylo o žalobcově trestu vyhoštění již pravomocně rozhodnuto a on nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu. Soud tudíž shledal podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců splněné.

15. Druhý okruh žalobních námitek směřoval vůči závěru žalovaného, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčinné. Soud se proto zabýval odůvodněním napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k tvrzené neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4-5 napadeného rozhodnutí), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný především vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření. Těmito okolnostmi bylo to, že se žalobce pohybuje na území České republiky neoprávněně, tj. bez oprávnění k pobytu, peníze si vydělává, jak sám uvedl „po fuškách“ a „načerno“, dělá, co je potřeba, nemá peníze na vycestování. Důvěryhodnost žalobce dále značně snižuje skutečnost, že se v minulosti prokazoval padělaným dokladem, a za tuto trestnou činnost byl odsouzen trestním příkazem. Na výzvu soudu k vycestování z území České republiky nereagoval a území neopustil. Dále žalovaný zohlednil celkový způsob dosavadního jednání a přístup k dodržování českého právního řádu. Žalovaný dále zdůraznil, že byl rovněž zohledněn zájem společnosti na ochraně suverenity a nedotknutelnosti území ČR, na zachování veřejného pořádku a z něho vyplývající zájem na tom, aby zájmy chráněné zákony nebyly porušovány, rozhodnutí státních orgánů byla respektována, nebyla mařena a jejich výkon probíhal hladce. Výše uvedené vysoce převažuje skutečnost, že žalobce v rámci správního řízení spolupracoval. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, že mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění, nepřichází v úvahu a ani by nebyla účinná a že žalobce by ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nevycestoval a mařil by či ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
16. Z uvedeného dále vyplývá, že k zajištění žalobce bylo žalovaným přistoupeno až po zvážení, zda uložení zvláštního opatření je schopno účinně zajistit plnění povinností žalobcem, především povinnosti vycestovat z území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si byl vědom toho, že aplikace zvláštních opatření musí mít v souladu se zásadou proporcionality vždy přednost před zajištěním, jež velmi citelně zasahuje do ústavně zaručeného práva žalobce na osobní svobodu, a které může být uplatněno teprve pokud zvláštní opatření nelze vůbec uložit nebo pokud je zřejmé, že takové opatření v dané věci nemůže účinně zajistit plnění povinností cizincem, především povinnosti vycestovat z území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný rovněž splnil povinnost zjistit v potřebném rozsahu okolnosti rozhodné pro případné uložení zvláštních opatření, resp. pro úvahu o tom, zda lze zvláštními opatřeními dosáhnout v přiměřené míře zajištění splnění povinnosti cizince opustit území, přičemž vzal v úvahu veškerá skutková zjištění týkající se protiprávního jednání žalobce a obsah jeho výslechu.
17. K možnosti uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žalovaný přílehlavě vyjádřil, když uvedl: „že jmenovaný nemá na území České republiky stálé bydliště. Jak sám jmenovaný uvedl, zdržuje se v současné době v objektu firmy Sova v Karlových Varech, kde má vyčleněnou místnost, kde může pobývat, adresu nevěděl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Podmínkou ubytování je jeho zaplacení, ale jak jmenovaný uvedl, nemá nyní žádné finanční prostředky. Měl by dostat peníze za odvedenou práci, ale neví, ani kdy a kolik peněz by to mělo být. Nelze tedy důvodně předpokládat, že by si účastník řízení zajistil toto ubytování na delší dobu. Proto má správní orgán důvodnou obavu, že účastník řízení by uložené zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 písm. a) neplnil.“ Výše citované odůvodnění považuje soud za dostatečné a odkazuje na něj. V žalobě bez další argumentace či odůvodnění žalobce sdělil, že má zajištěné ubytování na adrese Loketská 389/10b, 360 06 Karlovy Vary. K tomu soud uvádí, že žalobce není na žádné adrese přihlášen k trvalému pobytu, kdy tuto skutečnost ničím v průběhu správního řízení neprokázal a nepodložil. K přiloženému dokladu o zajištění ubytování soud nepřihlížel, neboť žalobci jej nebránilo nic předložit již ve správním řízení či kdykoliv dříve. Současně žalovaný vyloučil aplikaci jakéhokoli zvláštního opatření z důvodu jeho neúčelnosti (viz dále).

18. Žalovaný se zabýval i možností uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v podobě složení finanční záruky. V průběhu správního řízení bylo vycházeno z informací, dle nichž žalobce nedisponuje finančními prostředky. Dále žalovaný uvedl: „Zajištění finančních prostředků prostřednictvím z výkonu nelegální práce, což práce bez pracovního povolení jistě je, nepovažuje správní orgán za spolehlivý zdroj výdělku. Sám jmenovaný uvádí, že pracuje „načerno“, bez pracovní smlouvy. Současně vzhledem k trestní minulosti účastníka řízení a způsobu vedení jeho života je správní orgán toho názoru, že, i kdyby byl schopen si potřebnou finanční hotovost ke složení finanční záruky opatřit, účastník řízení by tuto povinnost nesplnil.“ Dále žalobce neuvedl a nijak nedoložil ani to, že by byl schopen složit dostatečnou finanční záruku, za kterou je považována částka odpovídající výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince. Na základě uvedeného soud považuje soud za správný postup žalovaného, který s přihlédnutím k výše uvedenému usoudil, že žalobce není schopen složit finanční záruku, a proto nelze uložit zvláštní opatření finanční zárukou.
19. Neopomenutá ze strany žalovaného nezůstala ani zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. V případě hlášení se policii ve stanovené době či povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, neshledal soud, stejně jako žalovaný, v osobě žalobce žádnou záruku dodržení této povinnosti. Žalovaný uvedl, že tato podmínka zvláštního opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskýtá ze strany žalobce záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že na území nemá stálé bydliště, nedisponuje finančními prostředky k pobytu na území a nectí zákony České republiky. S těmito závěry se soud ztotožňuje, neboť z pobytové historie žalobce nevyplývá, že by v případě potřeby nezpřetrhal se správními orgány kontakt a nepokračoval v dalším pobytu na území ČR skrytě a dále nevykonával výdělečnou činnost v rozporu s právními předpisy ČR. Z tohoto důvodu shledal soud nedůvodnou námitku žalobce, kterou vytýkal žalovanému nedostatečné zvážení uložení zvláštního opatření v podobě povinnosti zdržovat se v jednom z příjímacích či pobytových středisek správy uprchlických zařízení Ministerstva Vnitra. Tyto objekty, ač, jak žalobce uvedl, evidují pohyb ubytovaných, zůstává jejich pohyb zcela volný bez omezení, tudíž nebrání cizinci, aby zmizel z dosahu správních orgánů téměř okamžitě po jeho ubytování, a proto je ani soud neshledal pro případ žalobce účinnými.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

20. Jako přílehlavý shledal soud rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014–29 pojednávající o vyloučení možnosti uložení zvláštního opatření za situace, kdy cizinec nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.
21. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat, a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016–56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neučelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce dospěl žalovaný k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
22. Třetí skupinou námitek žalobce rozporoval realizovatelnost správního vyhoštění, tj. zda bude možné alespoň potencionálně očekávat naplnění účelu zajištění. Touto otázkou se zabýval žalovaný velmi podrobně a rozsáhle na str. 7-9 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel při posouzení této otázky z dokumentu o bezpečnostní situaci v západních oblastech Ukrajiny z 12. ledna 2026, kterou vydalo Ministerstvo vnitra České republiky a také z dokumentu s názvem „Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině“ ze dne 3. 6. 2025, vypracovaného ve spolupráci Ministerstva vnitra, Ministerstva spravedlnosti a Nejvyššího státního zastupitelství. Správní orgán doplnil spisový materiál o aktualizovanou verzi druhého z uvedených dokumentů (verze z 12. 01. 2026). Rovněž od 1. 4. 2026 se navíc v případě státních příslušníků Ukrajiny, o jejichž vyhoštění vedou útvary služby cizinecké policie příslušná správní řízení, nepostupuje podle jednotného závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky č. j. MV- 93965/OAM-2022 ze dne 20. 5. 2022 a tito státní příslušníci se zařazují do standardního postupu podle § 120a zákona o pobytu cizinců, vč. individuálního posouzení, zda je jejich vycestování podle § 179 téhož zákona možné. Dále vycházel žalovaný z aktuální judikatury soudů a výpovědi samotného žalobce.
23. Žalovaný při posouzení výše předestřené otázky konstatoval, že samotná přítomnost osoby na území Ukrajiny, které není bezprostředně ohroženo ruskou agresí, nevede automaticky k riziku vážné újmy ve smyslu principu non-refoulement. Žalobce uvedl, že pochází z obce X, což je obec v Rachovské městské komunitě v Zakarpatské oblasti Ukrajiny. Zakarpatská oblast patří dlouhodobě k nejbezpečnějším regionům Ukrajiny s nízkou intenzitou vojenských incidentů. Žalobce současně v průběhu pohovoru dne 16. 2. 2026 na otázku, zda mu hrozí v případě návratu domů (tj. na Ukrajinu) mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí, uvedl, že je tam válka, tak tam nechce, není tam práce a musel by jít bojovat a to nechce. Sám však uvedl, že tam, kde bydlí je to v klidu. K tomu žalovaný doplnil, že branná povinnost je legitimním právem suverénního státu a sama o sobě nepředstavuje pronásledování ve smyslu azylového práva, pokud není spojena s nucením k páčání válečných zločinů, což v případě žalobce nebylo prokázáno ani tvrzeno. Dopady vyhlášené všeobecné mobilizace a rizika plynoucí z nasazení v bojových operacích navíc představují součást občanské povinnosti vůči domovskému státu. Z výše uvedeného žalovaný dospěl k závěru o účelnosti zajištění (realizace vyhoštění), neboť je v tomto případě

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potenciálně naplnitelný, neboť neexistuje absolutní překážka návratu do domovské oblasti žalobce, která by a priori vylučovala jakoukoli možnost realizace návratu. Z pořízených podkladů plyne, že již neplatí plošné pozastavení jakýchkoliv nedobrovolných návratů na Ukrajinu, a proto není vyloučena možnost realizace trestů vyhoštění (a tím pádem i správního vyhoštění) na území Ukrajiny, přičemž ani dočasná ochrana není sama o sobě důvodem nepřipustnosti extradice nebo uložení či realizace trestu vyhoštění.

24. Současně soud odkazuje na trestní příkaz Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 22. 1. 2026, č. j. 4 T 6/2026-50, kde byla přímo ve vztahu k žalobci posuzována otázka možnosti realizace vyhoštění, jakožto trestně právní sankce, s pozitivním výsledkem. Dále soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci zajištění cizince dle zákona o azylu, jehož závěry jsou aplikovatelné i na nynější případ. Ve zmíněném rozsudku dospěl soud k závěru, že je možné cizince ukrajinské příslušnosti zajistit za účelem řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a posléze pro realizaci správního vyhoštění (viz rozsudek ze dne 14. 4. 2026, č. j. 35 A 10/2026–63). Soud tudíž považuje realizovatelnost správního vyhoštění žalobce za potenciálně možné a závěry žalovaného za přezkoumatelné a dostačující pro učinění požadovaných závěrů.
25. Žalobcem učiněné konstatování o negativním dopadu na psychické zdraví z důvodu dlouhého časového intervalu zajištění neshledal soud za způsobilé prokázat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce dostatečně a správně zdůvodnil potřebu trvat na zajištění žalobce i jeho důvodnost, přičemž dospěl k závěru, že nelze účinně uložit zvláštní opatření v případě žalobce. K délce zajištění viz dále. Jelikož žalobce ani netvrdil, že by již trpěl psychickými problémy a jedná se spíše o hypotetické tvrzení, považuje soud tímto tuto „námitku“ za vypořádanou.
26. Soud neshledal důvodnou ani poslední námitku žalobce spočívající v tvrzené nepřiměřenosti délky zajištění. Žalovaný v případě žalobce přistoupil k zajištění v souladu se zněním ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 40 dnů. Při rozhodování přihlížel zejména k předpokládané složitosti přípravy vycestování žalobce. Současně žalovaný odvozoval stanovenou dobu od skutkově shodných či podobných případů. V rámci přípravy správního vyhoštění žalobce dovedl žalovaný, že bude třeba informovat *zastupitelský úřad Ukrajiny* a požádat o součinnost pro eskortující policisty, bude nutno spolupracovat s *dalšími státy* a připravit podmínky k provedení pozemního průvozu. Na základě svých zkušeností žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně 40 dnů. Jelikož žalobce nerozvedl, v čem přesně spatřuje namítanou nepřiměřenost, když žalovaný své úvahy řádně odůvodnil, neshledal soud důvodnost vytýkané vady rozhodnutí. Nutno poznamenat, že žalobce mohl být zajištěn až na dobu 180 dnů, přičemž žalovaný stanovil tuto dobu při spodní hranici. I tohoto důvodu soud neshledal stanovenou délku doby zajištění žalobce nepřiměřenou.
27. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody jednak pro jeho zajištění a jednak důvody, na základě nichž dospěl žalovaný k závěru, že nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil a uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce mohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil dostačujícím způsobem, když je třeba zohlednit i to, že v krátké časové době, kdy je žalovaný nucen rozhodnout, nelze provádět rozsáhlé dokazování.

28. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný správně posoudil nezbytnost zajištění žalobce v ZZC, když se rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a zajistil ho za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškeré zásady správního řízení, stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 21. května 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.